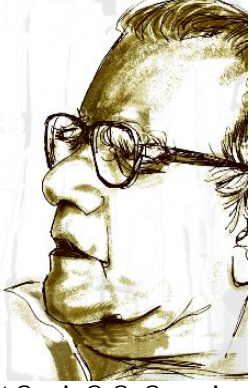

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 01 •October•, 2013 21:57• - •Last Updated•

••Tuesday•, 01 •October•, 2013 22:09•

(தில்லியிலிருந்து அன்று வளிவந்துகொண்டிருந்த **BOOK REVIEW** என்ற ஆங்கில இதழ், தமிழ் எழுத்துக்கு என ஒரு தனி இதழ் வளியிட்டது. அந்த இதழ்க்காக தமிழ் இலக்கியத்தின் எண்பதுக்களில் வளிவந்த தமிழ் எழுத்துக்கள் பற்றி நான் எழுதியது பின்வரும் கட்டுரை.

From the Eighties to the Present

என்ற தலைப்பில்

Book Review

-வின் நவம்பர்-பிஸம்பர் 1992 இதழில் வளியான கட்டுரைதான் இங்கு தமிழில் தரப்பட்டுள்ளது. அந்தச் சிறப்பிதழில் பிரசுரமான இரண்டு மற்ற கட்டுரைகள் ராஜ் நரஸிம்ஹன்

A Telescopic Arousal of Time

என்ற தலைப்பில் அம்பையின் சிறுகதையைத் தொகுப்பு

Lakshmi Holmstrom

-ன் மொழிபெயர்ப்பில்

A Purple Sea

என்ற தலைப்பில் வளிவந்த புத்தகத்தைப் பற்றியது. அடுத்தது வாஸந்தியின் காதல் பொம்மைகள் பற்றி எம். விஜயலக்ஷ்மி எழுதிய

Indian Feminism

- Vaasanti style என்ற கட்டுரையும் தான் இப்போது என்கட்டுரையின் மற்ற பக்கங்களிலிருந்து நான் இப்போது பெறக்கூடியவை. இந்த இதழ்க்கு பின்வரும் கட்டுரை தவிர, அ.க. பெருமாஸின் தோல் பாவகை கீதது பற்றிய புத்தகம் ஒன்றுக்கும் மதிப்புரை ஒன்றை நான் எழுதித் தந்திருந்தது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் அது இப்போது கிடைப்பதாயில்லை. கிடைப்பது பின்வரும் கட்டுரை ஒன்றுதான்.)

ஐந்தெழுந்தமிழ் எழுத்துக்கள் !

நான் எண்பதுக்களோடும் வரம்பிட்டுக்கொள்கிறேன். இது எனக்கு சௌகரியமாகவும் இருப்பது சந்தர்ப்பவசம் தான். அதிரஷ்டவசமாக, இந்த எண்பதுக்களில் தான் தமிழில் சிருஷ்டி எழுத்துக்கள் புதிய பாதைகளில் பயணிக்க ஆரம்பித்தன. அந்த புதிய பாதைகள் இதுகாறும் கால்பதித்திராத பாதைகள். கால்பதித்திராத பாதைகள் என்றேன். காரணம் எதுவாகவும் இருக்கலாம். அவர்கள் நினைத்துப் பார்த்திராததாகவோ, திரெந்திராததாகவோ, அல்லது அப்பாதையில் பயணிப்பதற்கு அவர்கள் தயாராக இல்லாததாகவோ இருக்கலாம். அல்லது அவை சிரம சாத்தியமானவை என்றோ அவற்றை

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 01 •October• 2013 21:57• - •Last Updated•

•••Tuesday••, 01 ••October•• 2013 22:09••

ஓதுக குவதே விவகேமான காரியம் என றும் கட்ட நினதை திருக கலாம் . ஆக, இம் மாதிரியான புதிய பாதைகளில் பயணிக் கத் துணிந் த எழுத் தாளர் களை, அவர் களது துணிவுக் கும் , கற பனதைத் திறத் துக் கும் , நரேய சிந் தனைகளக் கும் நாம் பாராட் ட வணே டும் . எனவடே, இந் த காலகட் டத் தில் , தாம் கடந் து வந் த பாதையிலயே இன் னம் ஒன் று, தமக் குப் பிராபல் யமும் , பணமும் தந் த வழியிலயே இன் னம் ஒன் று எனத் தொடர் ந் து எழுதியவர் களைப் பற் றிப் பசேப் போவதில் லை. சிலர் சலால் லக் கட்டும் . இந் த புதிய பாதையில் சலெ லும் சாகஸக் காரர் களை விட பழயை பழகிய அச் சிலடே இன் னம் ஒன் று, இன் னம் ஒன் று என று எழுதித் தள் ளுபவர் கள் எழுத் துக் கள் சீ ராக நன் றாக எழுதப் பட் டவன, வறெ றிபறெுபவன என று வாதிக் கக் கட்டும் . இருக் கலாம் . ஆனால் , இவர் கள் எழுத் து பற் றி எனக் கு அக் கறன இல் லை. தமிழ் இலக் கியத் தின் புதிய பரிமாணங் களின் சிருஷ் டியன விரும் புகிறவர் களுக் கும் அக் கறன இராது என றே நான் நினக் கிறனே .

இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தின் கதோபம் கிடைத்த இளைஞன் பற்றி முதலில் பச்சையம். சில வருடங்களுக்கு முன் மறைந்த விட்ட அவர், 76 வயதுக் காரர். இப்போது அவரைப் பற்றி எழுதுவது அவருக்கு நான் செலுத்தும் அஞ்சலியுமாகும். அணியை விருக்கும் தீபம் நீண்ட உயர்ந்த சூடர் விட்டபுப் பிரகாசமாக எரியுமே. அது போலத்தான் அவர் தன்கடசை நாட்களாகக் கழிக்கச் சென்றவை வந்து சேர்ந்ததும் அந்த எண்பதுகளில் தான் அவர் நிறைய எழுதினார். நிறைய அவர் புத்தகங்களும் பிரசுரமாயின. அதுகாறும் பிரசுரமாகாது இருந்தவை கிட்ட பிரசுரமாயின. அதற்கு முன் கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களோ என்னவோ தில்லியில் ஒரு மாதிரியான “நாபிந்த அகதி” போல் வாழ்ந்தார். ஆனால் தில்லிவிட்டுச் சென்றவை வந்ததும் அந்தக் கடசை காலத்தில் அது வரை அவரைப் பிரசுரிக் காத பத்திரிகைகள், வகைஜனப் பத்திரிகைகள் கிட்ட அவரைப் பிரசுரித்தன. வாழ்நாள் முழுதும் அந்த வகைஜனப் பத்திரிகைகளைத் தான் அவர் இடைவிடாது சாடி எழுதி வந்திருக்கிறார். பாமரத் தனமான இலக்கிய வாசனையேற்ற எழுத்துக்களாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தவருக்கு வந்த மத்திய சாஹித்ய அகாடமியையும் அவர் சாடாத சமயம் இருந்ததில்லை. அவரிடம் அவ்வளவு திட்டங்களையும் வாங்கிவந்த சாகித்ய அகாடமி அவரது வாழ்நாள் கடசையில் அவருக்குப் பரிசு அளித்தது. வகை வரஷங்களாகப் பிரசுரமாகாது இருந்த எழுத்துக்களும், வரஷங்களைக் கணக்கில் மறுபிரசுரம் பெறாது இருந்த புத்தகங்களும் மறுபிரசுரம் பெற்றன. எங்கெங்கோ உதிரியாகக் கிடந்த அவரது எழுத்துக்கள் எல்லாம் சேகரிக்கப்பட்டு தொகுப்புகளாக வெளிவந்தன. வற்றிக் கிடந்த ஆற்றில் திடீரென பிரளயம் வந்தது போலத்தான். ஒரு வளைப் போர்க்குதிரை சாதுவாகி லாயத்தில் கட்டப்பட்ட விட்டதோ என்று தோன்றலாம். இல்லலை. நிகழ்ந்தது சமாதானமோ, துக்கிக்க வேண்டிய தோல்வி ஒன்றோ இல்லலை. அவரது கடசைக் காலத்தில் அவரது மறைவிற்குச் சற்று முன், அவரது **swan song** போல் பிரசுரமான அவதூதர் என்ற நாவலின் பிரதான பாத்திரமான அவதூதரை இங்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த நாவலின் அவதூதர் ஒரு காலத்தில் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்தவர் தான் இப்போது அவதூதர் (ஆடையைக் கட்டித் துறந்து வாழும் சன்னியாசி) ஆன பிறகும் தான் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்த கிராமத்திலேயே தான் வாழ்கிறார். அந்த கிராமத்து மக்கள் வாழ்க்கையின் சுகத்துக்களில் பங்கு கொள்கிறார். பின்சற்றுக் காலம் கழித்து மறுபடியும் குடும்பத்தில் ஐக்கியமாகிறார். அவதூதராக கிராமத்தில் இருந்த போதும் குடும்பத்தோடும் கிராமத்து மக்களோடும் அவருக்கு இருந்த உறவும், ஆழ்ந்த நட்புடனும், பொறுப்புணர்வும் கவலையும்கொண்ட ஒதுங்கி வாழ்வு ஆக இணைந்து இருந்தது. அவரது அப்போது பிரசுரமான இன்னொரு நாவலான

